

ΞΕΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥΡΑΝ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ!

ΠΑΡΧΟΥΝ κορίτσια που έχουν μέσα τους τη δύναμη να ζήσουν. Κυττούν κατάμματα τους ανθρώπους, δεν κοκκινίζουν από δειλία κι' όταν ζητούν κάτι, ποτέ δεν παρακαλούν. Αυτά τα κορίτσια, βέβαια, είνε εξαιρετικά και μετριούνται στα δάχτυλα των χεριών μας. Ωστόσο, το γεγονός είνε ότι υπάρχουν για να εξιλεώνουν στα μάτια μας όλες τις άλλες κούκλιτσες, τις μαϊμουδίτσες, τις «μοιραίες» γόησες, τις κοκέττες και τις άμυαλες γυναίκες. Και μιά τέτοια ακριβώς νέα ήταν κ' η Πωλέρ Ρεσσόρ. "Ένα ώμορφο και φρόνιμο κορίτσι με φωτεινά μάτια, καθαρό πρόσωπο κι' ένα άγγελικό χαμόγελο στα χείλη. Η ώμορφιά του έν τούτοις είχε κάτι το άυστηρό, το επιβλητικό και κανείς δεν είχε τολμήσει να υπερηφανευθῆ ότι της είχε κινήσει το ενδιαφέρον. Η Πωλέρ Ρεσσόρ ξεχώριζε ακόμη και από αυτά τ' αδελφια της και τις αδελφές της που δεν είχαν κανένα ένδιαφέρον. "Όσο για τους γονείς της, αυτοί οί φτωχοί βιοπαλαισταί νόμιζε κανείς ότι δεν πίστευαν ότι έφεραν αυτοί οί ίδιοι στον κόσμο ένα κορίτσι τόσο σοβαρό κι' ωραίο. Ο γέρω - Λουσιέν, ο πατέρας της, πολλές φορές στο τραπέζι καθώς κυττούσε την Πωλέρ, έξιυε μ' άμμηχανία τ' αὐτί του κ' η μητέρα του στενοχωριόταν που ήταν ύποχρεωμένη να δείχνη περισσότερη συμπάθεια σ' αὐτή την κόρη της, άφου ήταν η πιό φρόνιμη κ' η πιό καλή. Μά και τ' αδελφια της καταλάβαιναν ότι η Πωλέρ δεν ήταν από την ίδια πάστα. Δεν τους έμοιαζε ακόμη ούτε στο πρόσωπο. Κανείς δεν μπορούσε να πιστέψη ότι ήταν αδελφή τους. Κι' όταν καμμιά φορά η ζήλεια, σαν φαρμακερό φείδι τους δάγκωνε την καρδιά, την στόλιζαν με ύβριστικές φράσεις και της δήλωναν:

— Δεν είσαι αδελφή μας! Δεν σ' αναγνωρίζουμε. Οί δικοί μας σε μάζεψαν από το δρόμο!.. Σ' αὐτὸν λοιπὸν πρέπει να γυρίσης πάλι. Έδω δεν έχεις καμμιά θέσι... Αυτή ήταν πραγματικά η αλήθεια. Μά η Πωλέρ — που το άγνοούσε αὐτό — κύτταζε ατάραχη ὄλ' αὐτά τ' αδελφια της που χειρονομούσαν άπειλητικά μπροστά της παραμορφωμένα από τὸν θυμὸ και δὲν έβγαζε λέξι. Της φαινότουσαν τόσο δυστυχισμένα, τόσο αξιολύπητα. "Αν μπορούσε θά τους τὸ έλεγε, ότι τὰ λόγια τους δὲν της κάνουν καμμιά έντύπωσι κι' ότι δὲν μπορούν να την προσβάλουν. Έκείνη είχε άναπαυμένη τὴ συνείδησί της. Δεν είχε κάνει καμμιά προστυχιά και τὸ μόνο που την άπασχολούσε ήταν πῶς να βρῆ μιά δουλειά για ν' άνακουφίση τὸ σπῆτι της.

Κι' αλήθεια, κάθε βράδυ η καρδιά της σχιζόταν από τὸν πόνο σαν έβλεπε τὸν γέρω - Λουσιέν να γυρίζει σκεπτικός στο σπῆτι, τσακισμένος από τις φροντίδες του καθημερινού και να προσπαθῆ να χαμογελάση σαν έτοιμοθάνατος ήρωας που έμεινε στο πεδίο της τιμης. Τότε άποτραβιόταν σε μιά γωνιά, σταύρωνε τὰ χέρια της στο στήθος κι' έμεινε άμίλητη, ένῶ οί άλλοι γύρω της φώναζαν στον Λουσιέν, θύμωναν και τὸν άπειλούσαν.

Ο καυγᾶς άρχιζε πάντα από την μητέρα της. Πρώτη εκείνη ζητούσε λεφτά από τὸ Λουσιέν για τους λογαριασμούς της, που δὲν ήταν ένας και δυό. Ο πατέρας έχωνε τότε στην τσέπη τὸ χέρι του, έβγαζε μερικά ψιλὰ, τὰ άφηνε πάνω στο τραπέζι κι' άρχιζε να τὰ μετράη προσεχικῶς σαν να μὴν ήξερε πόσα ήσαν... Οί άλλοι τὸν παρακολουθοῦσαν μ' ένα βλέμμα πεινασμένων λύκων και κάθε τόσο ζάρωναν με κακία τὰ φρύδια τους. "Όταν τελείωνε τὸ μέτρημα, η άτμόσφαιρα ήταν τόσο ήλεκτρισμένη ὡστε ὁ πρώτος λόγος, σαν ήλεκτρικὸς σπινθήρας, έναβθε τὴ φωτιά του καυγᾶ. "Αρχιζε δὲ πάντα ὁ καυγᾶς από τὸ μεγάλο γυιό, που έννοούσε να σπουδάζη χωρίς να κάνη καμ-

μιά δουλειά, και καταστάλαζε στη μικρὴ "Ιλντα που ζητούσε άπ' τὸν πατέρα της χρήματα ν' άγοράση ένα τετράδιο...

Ο Λουσιέν, με χέρια που έτρεμαν από τὸ φόβο, μурμουρίζοντας διαρκῶς λέξεις συγγνώμης, έδινε χαρτζηλίκι του μεγάλου, πλήρωνε τους λογαριασμούς της Λίλης, της δεύτερης κόρης του, άφηνε λίγα λεφτά για τὰ έξοδα του σπιτιού και τέλος έμεινε άδέκαρος. Τότε τ' άγρίμια σηκώνόντουσαν από τὸ τραπέζι, πήγαιναν να κλειθοῦν στην κάμαρά τους κι' ὁ γέρω - Λουσιέν έμεινε μόνος στην τραπέζαρία, κυττάζοντας την Πωλέρ που δὲν είχε μιλήσει, οὔτε είχε κινήθῆ από τὴ θέσι της.

— Έσύ δὲν θέλεις τίποτα; τὴν ρωτούσε έτσι για να πῆ κάτι.

Η Πωλέρ κουνούσε άρνητικά τὸ κεφάλι της. Κι' ὁ γέρος έννοιῶθε μιά εύχαρίστησι που βρισκόταν τέλος στο σπῆτι κι' ένας άνθρωπος που δὲν τὸν βασάνιζε και που δὲν ήθελε να του ρουφήξη τὸ αίμα του. Ωστόσο έννοιῶθε τύψεις γιατί είχε κάνει την άνοησία να μαζέψη αὐτὸ τὸ τόσο ὡμορφο και σοβαρό πλάσμα στο σπῆτι του. Αυτή η ξενη τὸν πείραζε και τὸν έκανε να νοιώθῆ πιό πολὺ τὸν ξευτελισμό του. Η Πωλέρ, βέβαια, δὲν ήξερε την αλήθεια, μά άργά η γρήγορα θά την μάθαινε. Ναι, ὁ Λουσιέν είχε βρῆ την Πωλέρ στο πεζοδρόμιο και την είχε μαζέψει, ὡπως ένας πονετικὸς διαβάτης παίρνει στο σπῆτι του ένα πεταμένο γατί. Ήταν η εποχή που είχε πεθάνει η πρώτη γυναίκα του κι' ὁ Λουσιέν είχε άνάγκη από λίγη στοργή. "Εμοιαζε σαν έναν άνθρωπο που είχε μπλεχτῆ ξαφνικά σ' ένα σταυροδρόμι και δὲν ήξερε ποιὸ δρόμο έπρεπε ν' ακολουθήση. Αὐτὸ ὡστόσο τὸ μικρὸ πλάσματάκι, που ήταν τυλιγμένο σε κάτι κουρέλια και που του χαμογελοῦσε, του έδωσε θάρρος και του έδιωξε τὴ μοναξιά από την καρδιά του. Κι' ὁ Λουσιέν τὸ πήρε μαζί του και τ' άνάθρεψε. "Όσο ὅμως αὐτὸ μεγάλωνε, τόσο καταλάβαινε ότι του χρειαζόταν μιά μητέρα. Και για χατήρι της μικρῆς παντρεύτηκε. Μά η νέα γυναίκα του του άράδιασε ένα σωρὸ παιδιά. Ωστόσο η ζωή τους ήταν εύτυχημένη, γιατί τότε υπήρχαν χρήματα. Η Πωλέρ ήταν αξιολάτρευτη και τόσο εύθυμη που ὁ Λουσιέν δὲν δίστασε να την υιοθετήση. "Ωρκισε μάλιστα την γυναίκα του να μὴ φανερώση σε κανένα παιδι αὐτὸ τὸ μυστικὸ κ' η Πωλέρ μεγάλωσε σαν πραγματικὴ κόρη τους. Μά διέφερε στη συμπεριφορά. Κι' αὐτὸ ακριβῶς πείραζε τ' άλλα αδελφια της. "Όλα νόμιζαν ότι ὁ πατέρας τους κ' η μητέρα τους έφταιγαν και τους μισοῦσαν που η Πωλέρ είχε γίνει τόσο εύγενικῶς και τόσο ὡμορφη. Μά για τὸ μόνο που λυπόταν ὁ Λουσιέν ήταν τὸ ότι είχε πάρει από τὸ δρόμο αὐτὸ τὸ κορίτσι για να τὸ κάνη εύτυχημένο κι' ὡστόσο μόλις τὸ μεγάλωσε, τὸ είχε βυθίσει στη μεγαλύτερη δυστυχία. Προσπαθοῦσε λοιπὸν να του δικαιολογηθῆ και κάθε βράδυ, όταν ὄλοι τὸν έγκατέλειπαν με περιφρόνησι, καθόταν και συζητούσε με την Πωλέρ, της έκμυστηρεύταν τὸν πόνο του και της ὡμολογοῦσε τὰ σχέδιά του.

— Πωλέρ, της έλεγε δακρύζοντας, ένα βράδυ που ὄλοι θά κοιμούνται έμεῖς θά τὸ σκάσουμε κρυφά... Θά φύγουμε από τὸ σπῆτι, από τὸ Παρίσι, από τὴ Γαλλία και θά πάμε να ζήσουμε εύτυχημένοι...

Κι' η Πωλέρ χαμογελοῦσε και τὸν άφηνε να κάνη ὄνειρα. "Επειτα πήγαινε να ξαπλωθῆ στο κρεβάτι της και να σκεφθῆ. Ναι, έπρεπε με κάθε τρόπο να διορθωθῆ αὐτή η κατάσταση. "Επρεπε να πάσουν να ρουφοῦν τὸ αίμα του δύστυχου Λουσιέν. "Επρεπε κάποιος να τους έμποδίση να τὸν βασανίζουν. Κ' η Πωλέρ ὡς τὸ σκεφτόταν αὐτὸ, τόσο έννοιῶθε τὴ δύναμη ότι μπορούσε να πραγματοποιήση τὸ σχέδιό της.

Ένα βράδυ ὁ Λουσιέν γύρισε τσακισμένος κυριολεκτικῶς στο σπῆτι του, έπεσε σε μιά καρέκλα, ζήτησε ένα ποτήρι νερό κ' ύστερα έμεινε ακίνητος σαν να είχε άποβλακωθῆ. "Όλοι είχαν μαζευτῆ γύρω του και τὸν κυττούσαν παραξενεμένοι, σαν ένα σκυλι που τὸ πάτησε έν' αυτοκίνητο και που περιμένουν να τὸ ἰδοῦν να ψοφᾶ! Τέλος ὁ

Λουσιέν είπε σιγά, σαν να φοβόταν να ξεστομίσει αυτή τη φράση :

— Μ' απέλυσαν από το έργοστάσιο!

— Δηλαδή, έκανε ή γυναίκα του, δεν έφερες λεφτά;

— Ο Λουσιέν έκανε μια άρνητική χειρονομία δλο δειλία, κοκκινίζοντας.

— Και δεν σκέφτηκες τί θα φάμε αύριο; ούρλιαξε ή γυναίκα του και πάλι.

Μά ο Λουσιέν φαίνεται ότι από την άπελπισία του είχε άδειάσει άρκετά ποτήρια κρασί, γι' αυτό βρήκε τέλος τὸ θάρρος να τῆς άπαντήσει :

— Τί θα φάτε; Χμ! Πέρδικες!

Τότε όμως συνέβη κάτι τρομερό. Η γυναίκα του, έκνευρισμένη, εκεί εμπρός στα παιδιά της, σήκωσε τὸ χέρι της και τὸ ἔδωσε ένα χαστούκι.

— Νά, μεθύστακα, τὸ φώναξε, γιά να μάθης ν' άστειεύεσαι!

Ο Λουσιέν σωριάστηκε κάτω σαν άδειο σακκί, ένῳ οί άλλοι χειρονομούσαν και ξεφώνιζαν με λύσσα :

— Έξω, πρέπει να τὸν πετάξουμε έξω. Αυτὸς δέν εἶνε πατέρας, εἶνε δήμιος!...

Μά τὴν ὥρα πὸ ἔτοιμαζόντουσαν να πραγματοποιήσουν τὴν άπειλή τους, ή Πωλὲτ, πὸ ὡς εκείνη τὴ στιγμή εἶχε μείνει άμίλητη, μ' ένα πήδημα βρέθηκε στή μέση και φώναξε :

— Μή, μή κάνετε αυτό τὸ ἔγκλημα! Εἶνε ντροπή σας! Εἶνε πατέρας σας. Ξεχάσατε ὅτι αυτὸς σας ἔτρεφε τὸσον καιρό;

Τά παιδιά τὸ γέρου μούδιασαν κι' άποτραβήχθηκαν άπό κοντά του. Μά εκείνη τὴ στιγμή ή μάνα τους πλησίασε τὴν Πωλὲτ με τὰ χέρια στή μέση της, τὴν κύτταξε περιφρονητικά και τῆς δήλωσε :

— Τὸ ξέρεις, άχάριστη, ὅτι δέν ἔχεις τὸ δικαίωμα να μιλάς ἔτσι;... Τὸ ξέρεις ὅτι εἶσαι!...

Άλλά δέν πρόφτασε ν' άποτελειώση τὴ φράση της. Ο γέρου-Λουσιέν εἶχε τιναχθῆ άπάνω με ὑπερφυσική δύναμη και τῆς εἶχε φράξει τὸ στόμα, ένῳ με τ' άλλο χέρι τῆς ἔσφιγγε τὸ λαιμό!...

Τὴν παράσφιξε φαίνεται. "Εσφιξε πολύ. Και τὴν ἔπνιξε χωρίς να τὸ καταλάβῃ.

Σήμερα ὁ Λουσιέν εἶνε στή φυλακή και ή Πωλὲτ ἔργάζεται σκληρά σ' ένα γραφεῖο γιά να μπορῆ να συντηρῆ τ' άδέλφια της. Χαρτζηλικώνει μάλιστα κι' αυτὸν τὸν κρεμανταλά τὸν φοιτητῆ και δέν κρατάει λεφτά γιά ν' άγοράση οὔτε ένα ζευγάρι κάλτσες. Η Πωλὲτ ἔχει άντικαταστήσει τὸν Λουσιέν στή φαμίλια του, παρ' ὅλες τῆς βρισιές τους και τὰ σκληρά λόγια τους. Ὡστόσο, τὴν βασανίζει μιά τρομαχτική σκέψη. Άγωνίζεται να καταλάβῃ γιάτί σκότωσε ὁ Λουσιέν τὴ γυναίκα του. Τί ἤθελε να πῆ ή γυναίκα του και τὴν ἔμπόδισε; Ὑποπτεύεται φυσικά χίλια πράγματα ή Πωλὲτ, μά δέν θέλει να πιστέψῃ ὅτι εἶνε μιά ξένη, ένα ἔκθετο πὸ γεννήθηκε στὸ δρόμο και πὸ δέν γνώρισε ποτέ τὸς άληθινὸς γονεῖς του, γιάτί αυτὸ θα τῆς άφαιροῦσε τὸ θάρρος τῆς ζωῆς. Καί προτιμάει να βασανίζεται άπό τὴν άμφιβολία, παρά να βρεθῆ χωρίς οἰκογένεια, χωρίς άδέλφια, χωρίς συντροφιά. Η Πωλὲτ φοβάται, άπό ἔνστικτο, τὸ δρόμο, τὴν ἔρημιά, τὴν άλητεία. Κι' ὁ φόβος αυτὸς ὑπάρχει μέσα στὸ αἷμα της. Τὸν ἔχει κληρονομήσει άπ' τὸς γονεῖς της, τὸς άγνωστὸς γονεῖς της, πὸ παιδὸς ξέρει πόσα βάσανα θα τράβηξαν στή ζωή τους, χωρίς ψωμί, χωρίς στέγη, στὸς πέντε δρόμους, άλητες θλιβεροὶ και χιλιοθασυνισμένοι!...

ΑΝΡΥ ΝΤΥΡΑΝ

Άπό τῆς 20ῆς Σ)θρίου π. ἔ. ἤρχισε λειτουργοῦσα μοναδική ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορεμάτων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΗΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ.— Σύνταγμα, Μητροπόλεως 14 Α — ΑΘΗΝΑΙ.

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΗ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΥ ΜΑΣ

ΠΟΙΟΣ ΕΙΝΕ Ο ΙΔΑΝΙΚΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ ;...

(Τί άπαντοῦν ή δεσποινίδες)

Η δὶς Α. Δ. (Άθῆναι), μᾶς άπαντᾶ : «Άγαπημένο μου «Μπουκετάκι». Κατὰ τὴ γνώμη μου, ιδεώδης σύζυγος εἶνε ἑκείνος ὁ ὁποῖος θα παντρευτῆ ένα κορίτσι άπό άγάπη και χωρίς να γυρεύῃ προῖκα. Ο πῖὸ εὐτυχισμένος δὲ γάμος εἶνε ἑκείνος πὸ θα γίνῃ άπό άγάπη αλλά πὸ θα τύχῃ να συμβιβάζωνται και οί χαρακτήρες τῶν συζύγων».

* * *

Η δὶς ΠΕΡΣΑ ΧΡΙΣΤΟΔΟΥΛΟΥ, (Άθῆναι), θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸ σύζυγο τὸν ἑνάρετο και πλουτισμένο με μάθησι και ὄχι με χρῆμα —γιάτί τὸ χρῆμα πολλές φορές σπρώχνει και τὸν πῖὸ εὐγενικὸ ἄνθρωπο στήν άκολασία. «Όταν ἔχη αυτὰ τὰ χαρίσματα, ποτέ δέν θα μπορέσῃ να βρῆ ἔδαφος ή γκρίνια στὸ σπίτι του και μόνον τότε εἶνα ζῆ σαν εὐτυχισμένος οἰκογενειάρχης.

* * *

Η δὶς ΕΛΕΝΗ ΧΑΝΙΩΤΟΥ, (Άθῆναι), μᾶς άπαντᾶ : «Άγαπημένο μου «Μπουκέτο». Κατὰ τὴν γνώμη μου, ἰδανικὸς σύζυγος εἶνε ἑκείνος πὸ θα παντρευτῆ με τὸ σκοπὸ ν' άφοσιωθῆ ὀλόκληρος στήν οἰκογένεια πὸ ἑντὸς ὀλίγου θα δημιουργῆσῃ. Ο άσφαλέστερος ὁμως κανὼν γιά τὴν εὐτυχία και τὴν ἄρμονία ἑνὸς ἀνδρὸγύνου, εἶνε ή άνοχή και ή ἐπιείκεια. Νά ὑποχωρῆ, δηλαδή, ὁ ἑνας στῆς άδυναμίες τὸ ἄλλου και να τῆς ὑποφέρῃ μ' εὐμένεια και άγαθότητα.

* * *

Η δὶς Σ. Κ. (φοιτῆτρια τὸυ Rollins — Φλωρίς - Ἀμερικῆς), μᾶς άπαντᾶ : «Άγάπη!... Ο κόσμος ὀλων τῶν νοσταλγιῶν εἶσαι σύ. Κοντὰ σου φτερουγίζει ή ψυχή μου, στὸς κόσμους σου πὸ βασιλεύει ή αἰωνία άνοιξις και διαρκεῖ ή εὐδαιμονία. Μόνον σ' ἑκείνον πὸ θα μ' άγαπήσῃ με τὴ ζηλευτῆ και αἰθέρια αυτῆ δύναμη και αυτυθυσία, σ' αυτὸν θα δώσω τὴν ψυχή μου και τὴν καρδιά μου, μέχρι τῆς τελευταίας στιγμῆς τῆς ζωῆς μου».

* * *

Η δὶς «ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΗΣ ΣΕΒΙΛΛΙΑΣ», (Άθῆναι), θεωρεῖ ὡς ἰδανικὸν σύζυγον ἑνα ἄνδρα ὡραῖον στὸ πρόσωπο και στήν ψυχή, εἰς τὸν ὁποῖον ν' άρέσουν ή διασκεδάσεις ὄχι ὁμως και ή άσωτεία και ὁ ὁποῖος να εἶνε άντάξιος τῆς άγάπης της.

* * *

Η δὶς Ζ. Υ., (Άθῆναι), μᾶς γράφει : «Άγαπητὸ «Μπουκέτο». Ἰδανικὸς σύζυγος εἶνε ἑκείνος ὁ ὁποῖος άγαπᾶ τὴν γυναίκα του, χωρίς ὁμως να τῆς κἀνῃ τὴ ζωή μαρτυρική με τῆς ζῆλειες του. Νά εἶνε ἑπίσης μορφωμένος, ἴσος κοινωνικῶς με τὴν γυναίκα του και ἄς μὴν εἶνε ὡμορφος, φτάνει να εἶνε συμπαθητικός. Θέλω ἄκόμα να ἔχη μιά καλή ἔουλειά, ὡστε να μπορῆ να ζῆ τὴν οἰκογένειά του».

* * *

Η δὶς «ΛΕΠΤΗ ΚΑΡΔΟΥΛΑ», (Θεσσαλονίκη), άπαντᾶ : «Μπουκέτο» μου. Εἶμαι κι' ἐγὼ άπ' τῆς γυναῖκες ἑκείνες πὸ ὡς ἰδανικὸ σύζυγο θεωροῦν ἑνα νέο μορφωμένο, εὐγενικὸ, τρυφερό, πὸ να λαχταρᾶ γιά τὴ γυναικούλα του, τὴ ζεστή του φωληρά και τὰ παιδάκια του και πὸ να ἔχη μιά ἔργασία πὸ να ἔξασφαλίζῃ τὴ ζωή μας. Ἄδιαφορῶ γιά ὄλα τ' άλλα, φθάνει ή ψυχή του να εἶνε λεπτή, με πλοῦσια κι' εὐγενικά αἰσθήματα.

* * *

Η δὶς «ΣΩΣΥ», (Άθῆναι), θέλει τὸν ἰδανικὸ σύζυγο πρὸ παντὸς πὸλὸ μορφωμένο, σοβαρὸ, λεπτὸν στὸς τρόπους, εἰλικρινῆ και δραστήριο.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Συνέχεια άπαντήσεων.